

[Hans Jacob Sørensen.]

de Herrer Bouet, Parkov og Vesterager, udtalt, at Mindretallet har ønsket, at der i Ændringsforslaget om Politimestrene blev tilføjet en Bestemmelse om, at Politimestre, ansat før 1. April 1934, skulde fritages for Efterbetaling af Pensionsbidrag ved Tildeling af forøget Pensionsanciennitet. Dette Forslag, skriver de ærede Medlemmer, har Finansministeren ikke kunnet tiltræde, og Mindretallet har herefter frafaldet at stille Ændringsforslag. Jeg har sagt i Lønningsudvalget — det maa jeg vist godt referere her —, at jeg mente, at alle Partier her i Rigsdagen havde taget Standpunkt til det Spørgsmaal for ikke saa ret lang Tid siden. Jeg tillader mig i saa Henseende at henvise til den Betænkning, som blev afgivet over Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr 98 af 31. Marts 1931 om Statens Tjenestemænd. Betænkningen blev afgivet af Folketingets Lønningsudvalg, og med Hensyn netop til dette stod der det, som jeg gerne vil have Lov til at opløse:

„Med Hensyn til Politimestrene er der inden for Udvalget Enighed om, at disse i Henseende til Pensionsanciennitet bør ligestilles med Dommerne, og Udvalget agter at fremsætte et hertil sigtende Ændringsforslag til Normeringslovforslaget. Derimod kan Udvalget ikke anbefale, at Politimestrene fritages for Efterbetaling af Pensionsbidrag, idet man finder, at de paa dette Punkt bør ligestilles med Statens øvrige Tjenestemænd, navnlig under Hensyn til, at Tjenestemandslovens almindelige Afskedigelsesbestemmelser altid har været gældende for Politimestre. Politimestre ansat før 1. April 1934 bør altsaa efter Udvalgets Opfattelse paa dette Omraade ligestilles med Statens øvrige Tjenestemænd.“

Det har fyldt mig med nogen Forundring, at de tre Herrer fremkommer med deres Bemærkning i Betænkningen til Normeringslovforslaget; for de tre Herrer har saa sent som den 10. Marts i den Betænkning, som jeg nu her har citeret, netop begrundet, hvorfor de ikke paa det Tidspunkt sammen med os andre vilde være med til at gennemføre det, som de nu her i Normeringslovforslagets Betænkning udtrykker Ønsket om. Jeg har ønsket at fremhæve dette, fordi jeg mener, der maa en Klaring til af Forholdet, og jeg kan ikke se, der er noget, der begrundet, at de Herrer skulde have skiftet Mening fra den 10. Marts til den 22. Marts, saaledes som de to Betækningsudtalelser synes at give Udtryk for.

Parkov: Til Beroligelse for det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen kan jeg sige, at vi har ikke skiftet Mening i Tiden fra den 10. Marts til den 22. Marts d. A. Vi har hele Tiden haft det Ønske, at der skulde tages et særligt Hensyn til Politimestrene, og vi mente, det var berettiget, at der skete noget saadant. Det lykkedes ikke dengang; men fordi det nu ikke lykkedes ved det tidligere Forslags Behandling, har vi dog Lov, naar vi har den Formening, at de med Rette kunde gøre sig Forventning om at faa Adgang til Opnaelse af en højere Pensionsanciennitet uden at skulle betale paa samme Maade som andre Tjenestemænd, saa at bringe Spørgsmaalet frem endnu en Gang. Jeg skal indrømme, at det har været med samme Resultat, saaledes at vi ikke har kunnet faa nogen Tilslutning inden for Lønningsudvalget, og derfor har vi heller ikke stillet noget Ændringsforslag. Men vi har ønsket at faa det frem som vor Opfattelse, at Forholdet burde være saadan, at man i nogen Maade imødekom Politimestrene paa dette Omraade.

Der blev spurgt om, hvorfor vi ikke vilde være med til den ønskede Nynormering for Socialministeriets Vedkommende. Jeg skal dertil sige, at vi har den Tro, at Forholdene i Socialministeriet i dette Øjeblik ikke er saa afklarede, at man har fuld Sikkerhed for, at netop den Ordning, som her er foreslaaet, vil være den rette. Vi har jo endda været Genstand for Forsøg paa at opnaa en større Normering end den, Lønningsudvalget er gaaet med til, og det synes at være et Vidnesbyrd om — da den højtærede Minister nu altsaa ogsaa akkviescerer ved det, der tilbydes i denne Omgang —, at Forholdene dog næppe har trukket sig saadan i Lave, at man kan sige, at dette her maa gælde for al Fremtid. Det stemmer heller ikke helt overens med de Forventninger, man baade inden for Staten og navnlig ogsaa ude i Kommunerne havde stillet til en Forenkling, hvilket formentlig vil sige en lettere Administration, ikke et saa stort Administrationsapparat som det, man saa godt som overalt har maattet skride til.

Derfor mener vi, at hvad der skal til for at foretage de fornødne Arbejder, maa besørge paa samme Maade, som det er sket indtil denne Dag; og hvis det saa senere, naar man har tilstrækkelig Erfaring, viser sig, at en paa regelmæssig Maade vedtagen Lov kræver visse Funktioner udført, vil vi naturligvis, trods det at vi ikke har været med til at stemme for Sociallovgivningen.